

## Arrest

nr. 98 348 van 4 maart 2013  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 14 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van het bevel tot verlaten van het grondgebied, ter kennis gebracht op 19 oktober 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 14 juni 2011 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2 Op 5 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot

verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.06.2011 werd ingediend door :*

*O(...) O(...) A(...)*

*nationaliteit: Nigeria*

*in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.*

*Reden:*

*De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.*

*Het gegeven dat betrokkene zwanger was, en de bevalling voorzien was op 06.10.2011 kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.*

*Uit onderzoek van het dossier blijkt dat het kind op 19.06.2011 is geboren en op 05.07.2011 is overleden. Betrokkene kan steeds een aanvraag indienen in het land van herkomst om een visum te verkrijgen voor Kort Verblijf. Zo beschikken zij over de mogelijkheid om het graf van het kind periodiek te komen bezoeken. Ook bestaat er een mogelijkheid om een aanvraag in te dienen om het stoffelijk overschot van hun overleden kind te repatriëren naar het land van herkomst.*

*Een tijdelijk scheiding met de heer A(...) J(...) O(...) verhindert betrokkene niet om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.*

*Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.*

*In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie.*

*Betrokkene beweert dat de situatie in Nigeria dermate onveilig is, doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding i.v.m. de situatie in het land van herkomst, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”*

1.3 Op 19 oktober 2012 geeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding kennis van een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekster. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

*“In uitvoering van de beslissing van D(...) P(...) Administratief Assistent, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:*

*O(...) O(...) A(...), nationaliteit Nigeria*

*Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :*

*Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven .*

*Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:*

*2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: regelmatig verblijf verstreken sedert 30.04.2010"*

## 2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekster te leggen.

## 3. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat de verzoekster geen middelen of grieven ontwikkelt die gericht zijn tegen de tweede bestreden beslissing, zijnde het op 19 oktober 2012 ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekster duidt in het thans voorliggende verzoekschrift nergens aan op welke wijze de gemachtigde van de staatssecretaris, door het nemen van de tweede bestreden beslissing, enige rechtsregel of verdragsrechtelijke bepaling zou hebben geschonden.

De Raad stelt bijgevolg ambtshalve vast dat het beroep niet ontvankelijk is wat de tweede bestreden beslissing betreft.

Het beroep is dan ook enkel op ontvankelijke wijze ingesteld voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing van 5 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

## 4. Onderzoek van het beroep

4.1 Gezien het beroep onontvankelijk is in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, wordt de eerste bestreden beslissing bij de bespreking van het middel aangeduid als *"de bestreden beslissing"*.

4.2 In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens, van de beginselen van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekster citeert de toepasselijke wetsbepalingen en licht het middel als volgt verder toe:

### *"Eerste onderdeel.*

*-Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoekster artikel 8 EVRM niet kan invoeren als buitengewone omstandigheid o.a. omdat de terugkeer naar Nigeria om daar de machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven en omdat gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM.*

*Verzoekster is het niet eens met de bestreden beslissing.*

*-Opdat een vreemdeling zich zou kunnen beroepen op artikel 8 EVRM stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de volgende voorwaarde: Het moet voor de vreemdeling quasi onmogelijk zijn om in het land van oorsprong een familieleven te leiden. (Zo ook de zaak Berrehab, waar een uit de echt gescheiden vreemdeling die werd uitgewezen geen regelmatig contact meer met zijn Nederlands kind kon onderhouden.) Staten dienen rekening te houden met de vraag of het voor de vreemdelingen niet zeer moeilijk of onmogelijk is om in een ander land een gezinsleven te hebben.*

*Verzoekster vormt een gezin met haar partner en ondertussen overleden kind. Er kan niet verwacht worden van de andere gezinsleden ic de partner dat hij met verzoekster terugkeert naar Nigeria vermits de partner wettig verblijf heeft in België en zelfs ondertussen Belg is geworden. Bovendien is de begraafplaats van hun kind in België. België is het land waar verzoekster haar belangen heeft.*

*De overheid is bovendien verplicht om de nodige maatregelen te nemen opdat een zinvolle beleving van het recht op privé- en gezinsleven mogelijk zou zijn. De noodzaak aan inmenging moet zijn ingegeven door een dwingende sociale nood waarbij er volgens de rechtspraak van EHRM evenredigheid moet zijn tussen de inmenging en het beoogde geoorloofde doel.*

*In casu betreft de dwingende sociale behoefte de concrete situatie van het gezin: partner is Belg, kind is hier geboren, overleden en begraven, verzoekster is ondertussen opnieuw zwanger van haar Belgische partner.*

*-Overeenkomstig artikel 8 lid 2 EVRM dient er omstandig gemotiveerd te worden en dient er geoordeeld te worden op een wijze die redelijkerwijze evenredig is met het nagestreefde doel.*

*Dit is in de bestreden beslissing niet gebeurd.*

*In de bestreden beslissing heeft men niet voldoende rekening gehouden met de situatie van het gezin van verzoekster. Ze heeft een partner met wettig verblijf. Ze is moeder van een overleden kind dat hier ook wettig verblijf zou hebben gehad. Haar kind is hier geboren, overleden en begraven. Haar leven bevindt zich in ons land.*

*De verwerende partij schendt manifest artikel 8 EVRM, het proportionaliteitsbeginsel en redelijkheidsbeginsel.*

*Tweede onderdeel.*

*Verzoekster heeft als buitengewone omstandigheden aangehaald dat de situatie in het thuisland instabiel is en onveilig om naar te reizen. Volgens de bestreden beslissing worden er geen bewijzen toegevoegd aan het verzoekschrift.*

*Verzoekster is het hier niet mee eens en verwijst naar stuk 10 toegevoegd bij het verzoekschrift overeenkomstig artikel 9bis VW van 14 juni 2011.*

*Stuk 10 betreft een reisadvies van de dienst Buitenlandse zaken voor Nigeria. In het advies wordt gesteld dat de situatie in Nigeria onveilig is en dat alle niet-noodzakelijke verplaatsingen naar daar worden afgeraden, gelet op de zeer labiele politieke situatie en de regelmatig voorkomende en gewelddadige rellen.*

*Uit de bestreden beslissing blijkt geen motief met betrekking tot dit stuk. In de bestreden beslissing wordt niet aangegeven op grond waarvan de DVZ tot de conclusie komt dat het ingeroepen element (met name het reisadvies) niet weerhouden wordt als grond in de zin van artikel 9bis en de Instructies van 19 juli 2009. Uit de beslissing blijkt bijgevolg dat met een aantal duidelijke en niet-betwistbare elementen geen rekening is gehouden. De motivering van de bestreden beslissing kan bezwaarlijk afdoende worden genoemd nu het door verzoeker aangehaalde element in zijn aanvraag geenszins wordt beantwoord ( in die zin: R.v.St., nrs. 89.056, 20 juli 2000; 92.645, 25 januari 2001; 103.507,12 februari 2002; 164.425, 7 november 2006; 166.201, 20 december 2006).*

*De bestreden beslissing is onjuist gemotiveerd wanneer ze stelt dat er geen bewijzen werden toegevoegd aan het dossier.”*

#### 4.3 De verweerder repliceert als volgt:

*“ (...) De verwerende partij vervolgt dat in de bestreden beslissing gesteld werd dat een loutere vermelding volgens de welke de toestand in Nigeria gevaarlijk is geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. Het is inderdaad zo dat er niet letterlijk verwezen werd naar het reisadvies dat door verzoekster bij gevoegd werd, doch het is wel correct dat verzoekster bij haar aanvraag geen persoonlijke bewijzen leverde dat haar leven in gevaar zou zijn. Het is aan verzoekster zelf om op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs te leveren. Wat het negatieve reisadvies betreft dient opgemerkt te worden dat dit niet kan weerhouden worden aangezien dit reisadvies bedoeld is voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op verzoekster, die de Nigeriaanse nationaliteit heeft. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van verzoekster en kon daarom volstaan worden met de motivering volgens de welke verzoekster geen bewijzen voorlegt waaruit blijkt dat zij persoonlijk een gevaar zou lopen.”*

4.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388, FOQUET; RvS 20 september 2011, nr. 215.206, VANNESTE ; RvS 5 december 2011, nr. 216.669, GLORIE).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding zodat de beslissing genomen wordt op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, HELLEMANS; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Het behoort hierbij niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

*In casu* dient de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht te worden onderzocht in het licht van de in voorliggende zaak toepasselijke wettelijke bepaling, met name in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland”.*

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”*

Als algemene regel geldt aldus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft, eens ze ontvankelijk is bevonden: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

*In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf die de verzoekster indiende onontvankelijk bevonden en oordeelde de verweerder dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De verzoekster voert in haar aanvraag van 14 juni 2011 om machtiging tot verblijf de volgende beletsels voor haar terugkeer aan:

- Haar zwangerschap
- De onveilige situatie in Nigeria

De verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing niet heeft geantwoord op alle aangehaalde elementen van de aanvraag, met name het toegevoegde reisadvies voor Nigeria.

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat de verzoekster bij haar aanvraag om verblijfsmachtiging gedateerd op 14 juni 2011 verwijst naar de onveilige situatie in Nigeria en dat zij ter staving hiervan bij haar aanvraag het desbetreffende reisadvies van de dienst Buitenlandse Zaken voegt.

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verweerder rekening heeft gehouden met dit reisadvies en dat niet blijkt dat hij dit reisadvies bij de beoordeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging heeft betrokken. Uit de zinsnede *“Betrokkene beweert dat de situatie in Nigeria dermate onveilig is, doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding i.v. de situatie in het land van herkomst, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden”* kan niet afgeleid worden op welke grond de gemachtigde van de staatssecretaris het bij de aanvraag gevoegde reisadvies betreffende Nigeria zou hebben afgewezen.

In de nota met opmerkingen erkent de verweerder dat hij niet expliciet verwezen heeft naar het desbetreffende reisadvies maar stelt hij dat *“het wel correct is dat verzoekster bij haar aanvraag geen persoonlijke bewijzen leverde dat haar leven in gevaar zou zijn. Het is aan verzoekster zelf om op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs te leveren. Wat het negatieve reisadvies betreft dient opgemerkt te worden dat dit niet kan weerhouden worden aangezien dit reisadvies bedoeld is voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op verzoekster, die de Nigeriaanse nationaliteit heeft. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van verzoekster en kon daarom volstaan worden met de motivering volgens de welke verzoekster geen bewijzen voorlegt waaruit blijkt dat zij persoonlijk een gevaar zou lopen”*. De Raad stelt echter vast dat deze argumentatie niet is opgenomen in de bestreden beslissing zodat het te dezen gaat om een *a-posteriori* gegeven motivering, die niet in aanmerking kan worden genomen in het kader van het aan de Raad verleende wettigheidstoezicht. Bovendien strookt de stelling van de verweerder *“dat daarom volstaan (kon) worden met de motivering volgens de welke verzoekster geen bewijzen voorlegt waaruit blijkt dat zij persoonlijk een gevaar zou lopen”* niet met de motivering van de bestreden beslissing zelve, waar immers slechts wordt geoordeeld dat *“Betrokkene beweert dat de situatie in Nigeria dermate onveilig is, doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding i.v.m. de situatie in het land van herkomst, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden”*.

De Raad kan dan ook enkel vaststellen dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris alle door de verzoekster voorgelegde stukken ter ondersteuning van de aanvraag om verblijfsmachtiging in rekening heeft genomen en blijkt in het bijzonder niet dat de verweerder het reisadvies van buitenlandse zaken met betrekking tot Nigeria bij zijn beoordeling van de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft betrokken. Het oordeel van de verweerder dat *“Betrokkene beweert dat de situatie in Nigeria dermate onveilig is, doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding i.v.m. de situatie in het land van herkomst, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden”* is onjuist nu uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster zich in haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet heeft beperkt tot de *“loutere vermelding”* of een bewering omtrent de onveilige situatie in haar land van herkomst.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht is aangetoond.

4.5. Het eerste en enig middel is gegrond voor zover de schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht wordt aangevoerd. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Aangezien een eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel geen ruimere nietigverklaring met zich kan mee brengen, worden zij niet besproken.

## 5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Het beroep is onontvankelijkheid in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp wat de eerste bestreden beslissing betreft en wordt samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen wat de tweede bestreden beslissing betreft.

## OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

### Artikel 1

De beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

### Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp ten aanzien van de in artikel 1 vernietigde beslissing.

### Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE